

ἀνάγκας τοῦ βίου. Καὶ ἀληθῶς, ἡ γλῶσσα, ἡ χρώμεθα ἐν τε τῷ οἴκῳ, τῇ ἀγορᾷ καὶ ταῖς λοιπαῖς κοινωνικαῖς σχέσεσιν, ἐστὶ βαθυλῶνειον κράμα φραγκικῶν καὶ τουρκικῶν λέξεων καὶ φράσεων, καθόσον οἱ καθ' ἡμᾶς περὶ τὴν γλῶσσαν διατρίβοντες οὐδέποτε ἐφιλοτιμήθησαν, πρακτικώτερον καὶ λογικώτερον σκεπτόμενοι, νῆρξονται τῆς μεταρρυθμίσεως αὐτῆς ἀπὸ αὐτῶν πρώτιστα τῶν σκευῶν, τῶν ὠνίων, καὶ τῶν ἀπαραιτήτων εἰδῶν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, ὧν ἡ ὀνοματοθεσία ἐστὶν ἐτερογλωσσος, ὀθνεῖα, λείψανον δουλικῆς ἐποχῆς καὶ βαρβαρόρου. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἡ μελέτη τοῦ κ. Ἀσωπίου Κάρφους καὶ Δοκὸς ἔχει πολλὴν τὴν σοβαρότητα, ἣν ἀρτύνει οὐχ ἥττον διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ εὐτραπείας καὶ χαριτολογίας, ἥς δὲν στεροῦνται καὶ τὰ ἕτερα αὐτοῦ μεθυγραφικὰ ἀρθρίδια, μετ' ἀπληστίας ἀναγιγνωσκόμενα. Ἐκτὸς τούτων ὁ ἀναγνώστης εὐρίσκει ἐν τῷ Ἀττικῷ Ἡμερολογίῳ καὶ ἑτέρας διατριβὰς ἀξιολόγους, ὡς τὴν Αἰχμάλωτον βασιλίσσαν Ἰωάνναν τοῦ κ. Φιλοπ. Παρασκευαΐδου, βιογραφικὰς σημειώσεις περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κοιμουνδοῦ τοῦ ἀρχαίου συμμαθητοῦ καὶ παιδικοῦ φίλου τοῦ ἀοιδίου ἀνδρὸς κ. Χ. Βουρδουμπάκη, περὶ τῆς ἐν Λονδίῳ ἀρχαίας Ἑλλην. Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Καστόρη, Σκέψεις παιδαγωγικὰς ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Ν. Φιλαδελφέως, τὸ **Μυθιστόρημα**, ἀπόσπασμα, εἰμὴ ἀπατώμεθα, ἀνεκδότου μελέτης περὶ τῆς Γαλλικῆς Φιλολογίας ὑπὸ τῆς εὐπαιδέυτου κόρης κ. Αἰκατερίνης Ζάρκου, Εἰκόνας ἐκ τῆς βυζαντινῆς Ἱστορίας ὑπὸ τοῦ πολυμαθοῦς κ. Μάρκου Ρενιέρη, Ἀναμνήσεις ἐκ Γερμανίας ἐμβριθῆς καὶ πλήρης ὡραίων ἐννοιῶν ἄρθρον τοῦ κ. Νεοκλ. Καζάκη, μετὰφρασιν ἑμμετρον τοῦ δράματος τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ ὁ βασιλεὺς διασκεδάζει ὑπὸ τοῦ κ. Εὐγ. Ζαλακώστα καὶ ἕτερα ἄρθρα μετ' εὐαρεσκείας ἀναγιγνωσκόμενα. Ἐν τέλει τοῦ Ἡμερολογίου ὑπάρχει λεύκωμα ποιήσεων, ἥτοι· τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἡ παρηκμακυῖα γυνή, θερμὸν καὶ τρυφερὸν ποίημα τῆς κ. Μαριέττας Μπέτσου, τὸ εἰς νοσοῦντα φίλον ποιητὴν τῆς πολυκλαύστου ποιητρίας Φωτεινῆς Οἰκονομίδου, τὸ εἰς Λεύκωμα φίλου ὑπὸ τῆς νεαρᾶς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐμμούσου κόρης κ. Βιργινίας Π. Εὐαγγελίδου, τὴν πρὸς τὴν Ἀνασσάν τῆς Ρουμουνίας θερμὴ προσφωνήσις τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου, τὸ εἰς τὸ λεύκωμα τῆς τοῦ κ. Γεωργ. Παράσχου, καὶ τὸ Ἐαρ τοῦ γνωστοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Κωνστ. Φ. Σκόκου. Καλλύνουσι δὲ τὸ ὅλον ἔργον τοῦ κ. Ἀσωπίου πλείσται εἰκόνας, φιλοκάλως ἐξεργασμέναι, ὡς τοιοῦτον δὲ ἀποβαίνει εὐαρεστον ἅμα καὶ ὠφέλιμον ἀνάγνωσμα διὸ καὶ συνιστῶμεν αὐτὸ εἰλικρινῶς καὶ εἰς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Η ΤΡΕΛΛΗ

Ἐπεισόδιον τῆς 21 Μαΐου 1882.

Τί μεγάλη γιορτὴ ξημερώνει
Σ' τοῦ Μαγλοῦ τὴ γιορτὴ τὴ μεγάλη,
ποῦ ὁλόχαρο ψάλλει τ' ἀηδόνι
τῆς ἀνοίξεως τ' ἀπειρα κάλλη;

Μὲ μῦς δὲ τ' ἀστέρια ἰσθύσαν
τῆς γλυκιάς καὶ χλωμαῖς τῶν ἀχτίδες,
ποῦ τοῦ ναύτη μονάκριβας ἦσαν,
σ' τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ἐλπίδες.

Μὰ ματὰ γαλαρὴ τῆς αὐγούλας
τὰ πουλιὰ 'ς τῆς φωλιαῖς τοὺς ξυπνάει
καὶ, ῥοφῶντας ἀχρὸ τῆς δροσούλας,
τῶρα τᾶλλο γλυκὰ τραγουδάει.

Τοῦ βοσκῶς 'ς τὸ βουνὸ ἡ φλογέρα,
παρηγόρια τοῦ πόνου του μέρη,
γλυκοὺς ἤχους σκοπεῖ 'ς τὸν αἶρα,
ποῦ καὶ αὐτὰ τὰ θερὰ ξελιγώνει.

Καὶ σιμάτου τὸ λάρχο του ἀρνάκι,
ποῦ δὲν ἔχει 'ς τὴ στέρη του ταῖρι,
μὲ παιχρίδια πηδᾷ τὸ αὐλάκι
καὶ τρελλὸ ξεφυλλίζει τὴ φτέρη.

Ὅλ' ἡ Πλάση μὲ γέλιο προβάλλει
μὲ βουνὰ καὶ λιβάδι' ἀνθισμένα,
καὶ παρτοῦ τ' οὐρανοῦ τὴν ἀγκάλη
δὲν μαυρίζει καὶ σύννεφο ἔρα.

Σὲ μὰ τέτοια οὐράνια εἰκόνα
ποῦ ἡ φύσις ποθεῖ τὰ στολίστη,
καὶ τὰ διώξη τὸν κρύο χειμῶνα
καὶ παρτοῦ τὴ χαρὰ τὰ σκοπεῖσιν.

Δὲς 'κεῖ κάτω ποῦ πρόβαλε κάτι,
ἀπὸ 'κεῖνο τὸν ἔρημο βράχο,
καὶ ἀργὰ 'ς τὸ λοξὸ μονοπάτι
περπατεῖ σκεπτικὸ καὶ μονάχο.

Ὡς τὰ πόδια ρτυμένο 'ς τὰ μῦθρα,
φοβερὸ καὶ σκληρὸ τὸ σημάδι,
ποῦ μῦς δείχνει πῶς καίει ἡ λαύρα
τὴν καρδιά μας, τοῦ ἀσπλαχνοῦ ἄδη.

Ἐκεῖ ποῦ πάει σὲ πλάτανο φθάνει
ποῦ 'ς τὰ νέφ' ἡ κορφὴ του λὲς θάμπη,
σταματᾷ, κ' ἡ καρδιά τ' ἀνασάνη,
βγαλ' ἐν ἄχ! ποῦ φαίνονται οἱ κάμποι.

Συμφορὰ 'ς τὴν καρδιά ποῦ εὐρέθη
εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν τὰ στενάκη,
καὶ 'ς τὰ ἀγκάθια τῆς λυπῆς ποῦ ἐδέθη
ἄχ! τοῦ κάπου βοήθεια θὰ κρᾶξη.

Σημ. Τὸ ἀνωτέρω ποίημα ἀπήγγιλλεν ὁ κ. Δ. Κ. Σακελλαρόπουλος μετ' ἄλλων ἀνεκδότων αὐτοῦ ποιημάτων ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Συλλόγου ὁ «Περικλῆς» οὐτινος ἐπίτιμον μέλος τυγχάνει.

Καὶ στενάζοντας ἐέρπει τὴν σκέπη,
ποῦ τὸ πρόσωπο σκέπαζ' ἀκόμα,
καὶ ὁ ἥλιος μὲ ζήλῳ τὸν βλέπει
κόρη, ποῦχε τὸ ἴδιον τὸν χρῶμα.

Μὲν ματῖὰ τῆς θοῆς, δακρυσμένη
σ' τὴν πολυχρῶμη φύση σκορπάει
καὶ τ' ἀνδρόνικα πικρὰ κουμπισμένη
τέτοια λόγια τὰ λέει ἀρχινάει.

«Ἄν τὰ ὄρη κ' οἱ κάμποι ἀνθοῦνε
κλ' ὅλ' ἡ πλάση εἶναι μὲ εὐωδία
καὶ τ' ἀνδρόνικα γλυκὰ χαιρετοῦνε
τοῦ Μαρτίου τὴ γιορτὴ στὰ κλαδιά».

Ἄν τ' ὁλόφωτη ρύκτα τὸ κῶμα
δίνει μύρια εἰς τὴν ἄμμο φιλιὰ,
καὶ σ' ὁλάνθιστο πλέκουν κλῖμα,
τὴ φωλιά τους τ' ἀθῶα πουλιά.

Ὅλα πίκρα γλὰ μὲ, καὶ σκοτάδι
εἶν' ἡ λάμψη τῆς γῆς, κ' ἡ χαρά,
καὶ ρομίζω πῶς εἶμαι εἰς τὸν ἄδην
καὶ τὰ βλέπω ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Ὡμέ... ποῦ μ' ἀταίρῃς στο ταῦρι
γλὰ τὰ σμίξω μοῦ ἦταν γραφτὸ,
σὰν εἰς ὁλόμυρα σύννεφ' ἀστέρη
χωρὶς λάμψη καμιά τὰ θαφτῶ.

Σὰν τὰ φύλλα τοῦ ῥόδου τὸ χρῶμα,
ποῦ τὰ ῥίχνει ἕνα ἕνα χλωμά,
ἀπ' τὴ πίκρα τῆς νύκτος μου οἱ χόροι
σβνοῦν στὰ χεῖλη τοῦ τάφου σιμά.

Ὡμέ, ποῦ ζωὴ μ' ἀπομένει
εἰς τὴν ἀχαρῆ τούτη τὴ γῆ;
μὲν ἀνγὴ θὰ βρεθῶ πεθαμένη
ἄχ, ὡς ἐρῶν ἐκεῖν' ἡ ἀνγὴ.

Αὐτὰ εἶπε ἡ δόλια, κλ' ἀρχίζει
μὲ λαχτάρα τὸ δρόμο τῆς πάλης,
καὶ εἰς τὸν κάμπο παρτέρη γυρίζει
σὰν ξερόφυλλο σ' ἄνεμον ζάλη.

Ἐδὼ πέτραις πατεῖ κλ' ἐκεῖ ἀγκάθια
ποῦ εἰς τ' ἀγκύλια τους ἔχουν φαρμάκι,
ὅπως ὅλα τοῦ κόσμου τὰ πάθια
ἔχουν μαῦρο καθένα σαράκι....

Τὰ μαλλιά τῆς, ψηλὰ σηκωμένα,
ἀπ' ὅδ' κλ' ἀπὸ κεῖ ἀνελκύουν,
σὰν δὲ φέγγος σφικτὰ ἀγκαλιασμένα
στὸ λαιμὸ τῆς τριγύρω σφουρίζουν.

Δὲν τὴν μέλλει ἄρ' πέτραις πατάει
ἢ μ' ἀγκύλια δόλοπικρ' ἀγκάθι,
ὅθως κεῖθε ἀστόχαστα πάει...
Ἄχ! βοήθησα, θεέ μου!... τρελλάθη...

Τὰ βουνὰ ποῦ τὴν βλέπουν βογκοῦνε
καὶ τὰ φύλλα ὅσα δέντρα τους κλαῖνε,
τὰ πουλιά θλιβερά φτερουγοῦνε
καὶ πικρὰ τὸ τραγοῦδι τους λένε.

Κλ' ἐκεῖ ποῦ τρεχε ἡ μαύρη ξαφνίζεται,
στὴν ποδιά τοῦ βουνοῦ, κλ' ἀγναντεύει,
ποταμὸ μὲ βουή τὰ κυλίζει,
ποῦ ρομίζεις τὴ γῆ πῶς σαλεύει.

Ῥιζιμῖα καὶ δένδρα συνεισφέρουν
στὴν ὁρμή τὰ θολὰ κύματά του
καὶ ξεσκλίδια μὲ λύσσα τὰ φέρουν
καὶ τὰ ῥίχνουν στὴ θάλασσα κάτω.

«Ποταμέ! μὲ λαχτάρα τοῦ λέει,
καὶ κοτὰ του πετᾷ τὰ ζυγώση,
σὺ τὸ στήθος μου σβῶσε ποῦ καίει,
κ' ἡ δροσὰ σου δροσὰ τὰ τοῦ δώση».

Σὰν αὐτὰ τὰ νερά σου ποῦ τρέχουν
μὲς τὸ Μάϊ θολὰ κλ' ἀφρισμένα
καὶ τὰ ριζὰ μου Μάϊ δὲν ἔχουν
καὶ σὰν ῥέγη παροῦν μαντισμένα...

Ναί! ὡς σμίξω τὸ μαῦρο σου κῶμα
μὲ τὴν μαύρη ζωὴ μου, ὡς σμίξω,
καὶ κοτὰ σου ὡς ἐρῶ τὸ μνημα
καὶ τὸ ἄλλο κορμὶ μου ὡς πνίξω».

Αὐτὰ εἶπε, κ' ἡ τρέλλα τὴν φέρει
ἄχ! καὶ πέφτει μὲ μὲν εἰς τὸ ποτάμι,
καὶ σὲ λίγῳ τὸ κῶμα τὴν σάφει
στὸν ἀφρό του σὰν τὸ κούφιο καλάμι.

Τῆς ἀνγῆς, πρὶν ὁ ἥλιος προβάλλει
βγαίνει ὁ αὐτὸς νερὸ γλὰ τὰ πάθια
μὲ λαχτάρα θωρεῖ σ' ἀκρογιάδι
τὸ πνιγμένο τῆς κόρης κορμάρι.

Τρομασμένος γυρνᾷ στὸ καράδι....
οἱ συντρόφοι ἀκοῦνε τὸν αὐτὴν,
καὶ μαζὺ τους τὸ μνημὶα τῆς σκάβει
καὶ τὸ ἔρμιο κορμάρι τῆς θάφτει.

Σπάζουν ἕνα κομπὶ δὲ κομμάτια,
κ' ἕνα κάρουν σταυρὸ καὶ τὸν ὑψώνουν,
μὲ καὶ μὲ δάκρυ στὰ μάτια,
εἰς τὸ ἔρμιο μνημῖα, πρὶν γύρουν.

Μὲ τὴ γούρτα τους ῥίχνουν κῶμα
γλὰ συγχώρη, τὴ δύστηνη κλαῖνε...
κλ' ὅσοι τώρα διαβαίνουν ἀκόμα,
τὰ, τὸ μνημῖα τῆς ἀμοιρῆς λέει...